वतु प्रजावान् । अस्माअस्तु पुष्कलं चिचभानु । आयं पृणक्तु रजसीउपस्थं । यत्ते शिल्पं कश्यप रोचनावत् । इन्द्रियावत् पुष्कलं चिचभानु । यस्मिन्त्सूर्य्या अर्पिताः सप्त साकं । तस्मिन् राजानमधिविश्रयेमं । द्यौरसि पृथिव्यसि । व्याघ्रो वैय्याघ्रेधि ॥ ३ ॥

विश्रय स्वदिशो महीः । विशस्त्वा सर्व्वा वाञ्छन्तु । मा त्वद्राष्ट्रमधिभ्रशत् । यादिव्या आपः पयसा सम्बभूवुः । याअन्तरिक्षउतपार्थिवीर्य्याः । तासां त्वा सर्व्वासाꣳ रुचा । अभिषिञ्चामि वर्चसा । अभित्वा वर्चसा सिचं दिव्येन । पयसा सह । यथा सा राष्ट्रवर्द्धनः ॥ ४ ॥

तथा त्वा सविताकरत् । इन्द्रं विश्वाअवीवृधन् । समुद्र व्यचसङ्गिरः । रथीतमꣳ रथीनां । वाजानाꣳ सत्पतिं पतिं । वसवस्त्वा पुरस्तादभिषिञ्चन्तु गायत्रेण छन्दसा । रुद्रास्त्वा दक्षिणतोऽभिषिञ्चन्तु त्रैष्टुभेन छन्दसा । आदित्यास्त्वा पश्चादभिषिञ्चन्तु जागतेन छन्दसा । विश्वे त्वा देवाउत्तरतोऽभिषिञ्चन्त्वानुष्टुभेन छन्दसा । बृहस्पतिस्त्वोपरिष्टादभिषिञ्चन्तु पाङ्क्तेन छन्दसा ॥ ५ ॥

अरुणं त्वा वृकमुग्रं खजं करं । रोचमानं मरुतामग्रे